

lille Overskud, naftet dette Slags Udgifter findes for Domainerne i det Hele posterede for sig, og altsaa Ingen kan vide, hvormeget der vil komme til at paahvile disse Slotte og de offentlige Bygninger. — Der paatrænger sig herved den Betragtning, hvad Regjeringen egentlig har betænkt med Hensyn til flere af disse offentlige Bygninger. Jeg tillod mig iffor at gjøre en Forespørgsel i saa Henseende, og dengang blev det af den ærede Finansminister stillet i Udagt, at man væsentligt vilde være betænkt paa ved Realisation at tilveiebringe en saadan Formindskelse, som ogsaa i Budgettet kunde medføre en Deel Besparelse. Dertil har der imidlertid hidtil ikke viist sig noget Tegn; jeg troer endogsaa at i denne Udgiftsforøgelse af 48,000 Rbd. er indbefattet de saakaldte Slotte og offentlige Bygninger i Provindserne, som med Lethed vilde kunne realiseres, og hvoraf ialtsald en enkelt vilde kunne dække omtrent det Halve af den Udgift, som saaledes er bleven foreslaaet. Det er saa meget vigtigere at kjende, hvilke Principer man deri søger at følge, som en fra den tidligere udtalte noget tilbagevigende Mening synes at have kundgjort sig med Hensyn til et andet lignende offentlig Institut, Porcellainsfabrikken, om hvilken det iffor blev tilkjendegivet, at det skulle opgives at drives for Finansernes Regning, men hvorom i Mar i Budgettet er udtalt, at man agter at stille Realisationen foreløbig i Beroe, efterfom der er fremkommet en Indtægt, og der synes at kunne fremstaae en gunstigere Periode for Begyndelsen af en saadan Realisation. Jeg troer, at det for vedkommende Rubra er vigtigt at kjende de Anskuelse, hvorfra Regjeringen er gaaet ud i Bestyrelsen af denne Slags Stats-eiendom, og jeg har derfor villet tillade mig at fremkomme med disse Bemærkninger allerede under Sagens første Behandling.

Monrad: Det var med den ham eie-dommelige Kraft og Liv, at Rigsdagsmanden for Holbøks Amts 2det District (Tscherning) udtalte sig mod, at der bevilgedes 10,000 Rbd. til en Kirkeforsamling. Jeg vil tilstaae, at jeg ikke havde ventet mig en saadan frisk Kraft i denne Henseende; thi det er allerede 2 Mar, siden at den ærede Rigsdagsmand har havt

Leilighed til paa et andet Sted og under andre Forhold at udtale omtrent den samme Anskuelse, og jeg troede, at han ved Dervedelse var kommen til større Klarhed om dette Spørgsmaal. Jeg kan for det Første ikke indsee, hvorledes det skulde forandre noget Væsentligt, om Rigsdagen bevilgede 10,000 Rbd. til Ministeren, for at han derved kunde bringe en Kirkeforsamling istand, eller om Ministeren tilveiebragte en saadan Kirkeforsamling uden noget saadant pecuniært Tilskud af Rigsdagen. Det vilde jo i og for sig ikke gjøre nogen Forskjel med Hensyn til Sagen; thi ogsaa efter den ærede Talers Mening vil jo baade i det ene og det andet Tilfælde den af ham saa frygtede geistlige Corporation faae Leilighed til at udtale sig. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at det er en Misforstaaelse, naar den ærede Taler antager, at Sammenfaldelsen af en Kirkeforsamling i og for sig nødvendigvis maa fremkalde den geistlige Corporationsaand; thi det beroer naturligvis ganske paa de Regler, hvorefter Sammensætningen af denne Kirkeforsamling skeer, om Geistligheden skulde derpaa faae en uforholdsmæssig Indflydelse. Der vil aldeles Intet være iveien for, at denne Kirkeforsamling sammensættes saaledes, at den i fuldeste Forstand bliver en Forsamling af Menighedens Repræsentanter. Den ærede Taler kaster saaledes aldeles ubesøiet en Skygge paa Geistligheden, idet han overseer det, som man dog maatte forudsætte, at han ikke havde overseet (Tscherning: Nei! Nei!). Jeg skal derhos bemærke, at den ærede Talers Uvillie imod denne Stand endog gaaer saavidt, at han ikke har undseet sig for at antyde, at der af den ved en saadan Kirkeforsamling udviklede geistlige Corporationsaand kunde fremgaae noget Lignende, som det vi desværre beklage saa ofte at have fundet Sted med Hensyn til Hertugdømmernes Geistlighed. Jeg troer, at enhver den, som har nogen Følelse for Kirken, dybt har følt det Tab, som Kirken i det Hele har lidt ved den nysnævnte fordærvelige Virksomhed; men i Sandhed allermindst havde jeg troet, at der paa en dansk Rigsdag, af en dansk Rigsdagsmand skulde være kastet en saadan Skygge paa den danske Geistlighed, at der skulde kunne peges hen paa, blot som en Un-